

ŽIVOT SVATÝCH

Od autorky bestselleru *Griša*

LEIGH BARDUGO

Ilustroval Daniel J. Zollinger

FRAGMENT

Život svatých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo

Život svatých – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Věnováno těm, kdo si udržují víru v příběhy

OBSAH:

Sankta Margareta 7

Svatá patronka zlodějů a ztracených dětí

Sankta Anastazia 13

Svatá patronka nemocných

Sankt Cho a Sankta Neyar 17

Svatý patron dobrých úmyslů a svatá patronka kovářů

Sankt Juris s mečem 21

Svatý patron vyčerpaných válkou

Sankta Vasilka 25

Svatá patronka neprovdaných žen

Sankt Nikolaj 29

Svatý patron námořníků a ztracených případů

Sankta Lizaveta z růží 35

Svatá patronka zahradníků

Sankta Maradi 43

Svatá patronka beznadějně lásky

Sankt Demjan od Rimu 47

Svatý patron nedávno zemřelých

Sankta Marja ze skály 51

Svatá patronka těch, kdo jsou daleko od domova

Sankt Emerens 55

Svatý patron sládků

Sankt Vladimir pošetilý 59

Svatý patron utopenců a nečekaných úspěchů

Sankt Grigorij z lesa 63

Svatý patron doktorů a hudebníků

Sankt Valentin 67
Svatý patron zařikávačů hadů a osamělých lidí

Sankt Petyr 71
Svatý patron lukostřelců

Sankta Jerjin ze mlýna 75
Svatá patronka pobostinnosti

Sankt Felix mezi větvemi 79
Svatý patron zahradnictví

Sankt Lukin rozumbrada 83
Svatý patron politiků

Sankta Magda 89
Svatá patronka pekařů a opuštěných žen

Sankt Egmond 93
Svatý patron architektů

Sankt Ilja v řetězech 97
Svatý patron zázračného uzdravení

Sankta Uršula z vln 101
Svatá patronka ztracených na moři

Sankt Mattheus 105
Svatý patron těch, kdo milují zvířata a pečují o ně

Sankt Dimitrij 109
Svatý patron učenců

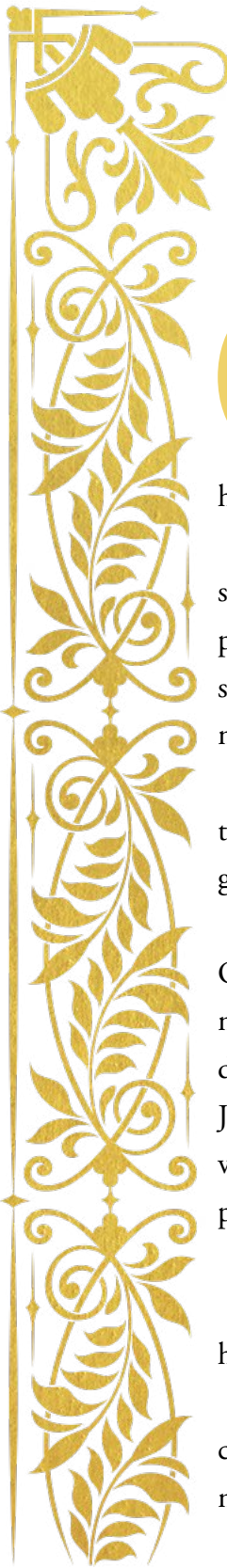
Sankt Gerasim nepochopený 113
Svatý patron umělců

Sankta Alina z Vrásy 117
Svatá patronka sirotek a lidí s neobjeveným nadáním

Bezhvězdný Svátý 123
Svatý patron těch, kdo hledají spásu v temnotě

Svatá z knihy 127

SANKTA MARGARETA

Čas od času se v Ketterdamu přihodí, že se v kanálu usadí démon, a tentokrát se to stalo pod mostem v Zahradní čtvrti. Bylo to odporné stvoření s drápy, bílým šupinatým hřbetem a dlouhým rudým jazykem.

Den co den přecházely po mostě děti do školy a pak se zase vracely nazpět domů, chodily ve dvojstupech, bok po boku. Netušily, že se ve městě usídlil démon, a tak se smály a zpívaly a nedělaly si starosti s tím, jakou pozornost přilákají.

Jednoho dne cestou do školy, jen co děti sešly z mostu na dlažební kostky, zaslechly sladký šepot: „Jorgy, Jorgy, ty budeš první.“

Mezi dětmi byl vážně malý chlapec toho jména. Ostatní si ho dobírali, když slyšeli to monotónní šeptání, ale nikdo si z toho moc nedělal. Ten hlas špítal celý den, táhl se za nimi při vyučování i při hrách: „Jorgy, Jorgy, ty budeš první.“ Ale nestalo se nic, a tak se děti ve dvou srovnaných řadách vydaly zase domů a cestou přes most výskaly a hihňaly se.

Přešly na druhou stranu, a Jorgy nikde.

„Byl přímo tady!“ volala Maria, která šla vedle nebohého chlapce.

Děti se rozběhly domů a vše vypověděly matkám a otcům, ale nikdo nedbal, když líčily ten šeptající hlas. Rodiny se daly do pátrání, sjezdily v lodkách kanál nahoru

dolů, ale po Jorgym ani stopa. Lidé usoudili, že to má na svědomí nějaký šílenec nebo zločinec, a postavili hlídky po celé ulici.

Den nato cestou do školy se Maria bála přejít most. Vtom uslyšela hlas, který jí říkal: „Neboj se, vezmu tě za ruku a nikdo tě neodvede.“

Myslela si, že je to její kamarádka Anna, a tak se natáhla, aby ji chytla. Ale když děti došly na druhou stranu mostu, zjistila Maria, že má ruku prázdnou a Anna že zmizela. Děti se rozplakaly, volaly o pomoc a jejich učitelé a rodiče prohledali všechny ulice a vodní cesty. Anna nebyla k nalezení.

Děti znovu pověděly rodičům o tom šeptajícím hlase, ale všichni byli moc rozrušení a neposlouchali. Místo toho zdvojnásobili počet stráží.

Následující den šly děti do školy celé zaražené, tiskly se k sobě, zatímco přicházely k mostu. „Blíž, blíže,“ šeptal démon.

Ale z okna bytu nad klenotnickovým krámkem právě vyhlížela Margareta. Dole v obchůdku prodával její otec výběr nádherných šperků, mnohé z nich byly její výtvary. Měla oko na nejpropracovanější detaily a kameny, které vsazovala do svých děl, byly zářivější a jasnější, než by se kdo nadál.

Když onoho rána pracovala v políčku světla u okna, spatřila, jak démon vyrazil z kanálu jako pramínek kouře a uchvátil malou Mariu. Margareta se na tu odpornou stvůru rozkřikla, bez rozmyšlení popadla do ruky safír a mrštila jím po netvorovi.

Kámen, řítící se vzduchem, zachytil a držel světlo, třpytil se jako padající hvězda. Démona to uchvátilo. Odhodil svou kořist a skočil do kanálu za krásným drahokamem. Maria dopadla na dlažební kostky, narazila si zadek a odřela koleno, ale vyskočila a pospíchala do školy spolu s ostatními, živá a zdravá, vděčná, že byla ušetřena.

Margareta se pokoušela přátelům a sousedům vylíčit, co viděla. Poslouchali pozorně, protože to byla praktická dívka, na fantazírování ji

nikdy neužilo. A přece jejímu divnému příběhu nikdo nevěřil. Shodli se na tom, že ji musela přepadnout horkost, a poradili jí, aby si šla domů lehnout.

Margareta poslechla, šla do svého pokoje, tam se posadila za stůl a ostražitě sledovala most. Hned druhý den ráno, když se netvor pokusil Mariu zase uchvátit, hodila Margareta do kanálu velký smaragdový přívěsek. Démon odhodil dívku do dveří nejbližšího domu a vrhl se do vody pro šperk.

Teď už Margareta věděla, že to tak nesmí jít dál. Jednoho dne se opozdí, a démon si vezme další dítě. A tak začala vymýšlet, jak problém vyřešit. Celou noc pracovala na výjimečném šperku, diamantové broži tak těžké, že ji stěží uzvedla. Za svítání použila kladku a naviják, vytáhla brož ze svého stolu a z okna ven. Šperk visel nad kanálem a napínal provaz. Dole v krámku se otcovi zákazníci divili zvukům vycházejícím seshora, ale vzhledem k tomu, že mizely děti, měli všichni plnou hlavu jiných starostí.

Tentokrát, když se děti blížily k mostu, byla Margareta připravená. Sotva démon vyskočil, uvolnila provaz a brož s mohutným šplouchnutím přistála v kanálu. Ale i ten krátký záblesk démonovi stačil, aby se v něm roznítla dychtivost.

Vrhl se do temných vod, veškeré myšlenky na hltání dětí ho opustily, natahoval pařáty po diamantu na dně kanálu. Ale brož byla příliš těžká, nešla zvednout. Každý, kdo by měl jen kousek zdravého rozumu v hlavě, by tam šperk nechal, ale démoni zdravý rozum nemají, jen lačnost. Viděl, jak se brož v pádu blýskala, a myslel jen na to, že obří kámen je krásnější než všechny, které dosud spatřil, a že ho potřebuje.

Démon zahynul, když se snažil brož získat, a jeho utopené tělo vyplulo na hladinu kanálu. Obchodní rada ho nechala stáhnout z kůže a použila ji jako oltářní přehoz v Barterovém kostele.

Říká se, že o mnoho let později, když nastalo veliké sucho a kanály vyschly, objevily se na dně jednoho z nich drahokamy a mezi nimi brož tak těžká, že ji nikdo nedokázal zvednout. Pod nimi se pak našla hromádka dětských kostí.

Každý rok se podél kanálu zapalují lucerny a pronášejí se modlitby na počest Margarety, svaté patronky zlodějů a ztracených dětí.

SANKTA ANASTAZIA

Anastazia byla zbožná dívka, která žila ve vesnici Tsemna. Byla to vyhlášená krasavice, vlasy měla jasně rudé jako louku svěžích vlčích máků, zelené oči jí zářily jako naleštěné sklo. O tom si vesničané povídali, když ji viděli na trhu, špitali si, jaká je to škoda, že Anastazia věčně jen v kostele rozsvěcí svíce za svou mrtvou matku a opatruje starého nemocného otce v jejich bídném malém domku. Taková dívka by se měla předvádět a oslavovat, tvrdili, a předvídali, že předčasně zestárne.

Ale nálada na klevety je přešla, jakmile Tsemnu zasáhla zhoubná nákaza. Neměli už sílu chodit na trh, dokonce ani do kostela, leželi v horečkách v postelích. Žádné jídlo jim nebylo po chuti, a i když byli krmeni násilím, chřadli a nakonec umřeli.

Anastazia neonemocněla. Její otec měl strach, že ji sousedé označí za čarodějnici, a tak dceru držel v domě, skrýval její kypré údy a růžové tvářičky. Jednoho rána však nevstal z postele, nepojedl maso, chleba ani nic z lahůdek, které mu Anastazia připravila.

Jak tak klečela u postele a modlila se k svatým za to, aby otce ušetřili, promluvil k ní jakýsi hlas. Anastazia se zvedla a už věděla, co má dělat. Našla matčin nejostřejší nůž, udělala si dlouhý tenký řez na paži a naplnila talíř vlastní krví. Zvedla ho otci ke rtům a pobídla ho, aby pil.